

Седне въ канцеларията да работи, а мисълта го човърка. Пише той нѣщо, пише до съсипване. Но сѣ му се струва, че перото, което скърца бързо по книгата, му шепне: тиква, тиква, тиква. . .

Скара ли се съ нѣкого отъ другаритѣ си въ канцеларията, веднага ще го нарече или печена тиква; или какво се червишъ като печена тиква; или я се погледни, моля ти се, какъвъ си пияница — отъ главата ти се дига пара, като отъ печена тиква!

Нощемъ, щомъ заспи, мжчителниятъ призракъ на тиквата пакъ иде. Присънва му се едно поле, ама какво поле! Дълго, широко, края му се не види! По него се натъркаляли ония ми ти печени тикви, и надъ всѣка се вие сладка пара! И Душко върви изъ това поле, гледа тиквитѣ и му се иска да откъсне, но щомъ се наведе, тиквата изчезва. Той пакъ върви по полето . . . Поле, но не поле, а нѣква си канцелария ужъ, широка канцелария! Тамъ нѣкжде се явява голѣма тиква и почва да се търкаля къмъ него и сѣ расте, расте — става колко къща, колко черкова, колко планина, по-голѣма, и почва по-бързо и по-силно да се търкаля къмъ него. Душко трепери отъ страхъ и бѣга, бѣга, а краката му се скжсяватъ, скжсяватъ. . .

Чудовищната тиква го настига и се нахвърля върху него.

Архиварътъ трепва и се събужда, плувналъ въ потъ.

Тоя сънъ почна да го мжчи всѣка нощъ.

Една вечеръ писаритѣ отъ управлението имаха веселба.

Опекоха си гювечъ у Калчо гостилничаря и се събраха да се повеселятъ. Бѣха го направили лютъ,